

det klogeste, vi kunne gøre, som Sagen nu ligger, er at følge den Kommissionsbetænkning, som er os forelagt, og vedtage det forelagte Lovforslag. Jeg vil for øvrigt se, inden jeg tror det, om nogen virkelig vil vove at lukke fuldstændig ved Hvide Sande og indføre de gamle Forhold igen. Men hvis man gør det, skal man nok faa at se, at saa ville Klagerne komme, og det mangedobbelt, det føler jeg mig overbevist om. Saa vil der komme Klager over, at man ikke kan faa Vandet ledet bort, og at det vil synke Højbjergningen o. s. v. De Klager have vi jo hørt Gang paa Gang tidligere, og det var netop paa Grund af dem, at man gik til at grave Udløbet fra Ringkøbing Fjord til Havet. Jeg vil se det, inden jeg tror det, at man virkelig tør gaa til at føre Tilstanden tilbage, som den var før 1908. Og hvis man ikke vil det, men vil noget andet, vil have Udløbet ved Skodbjerg eller ved Hegnet, eller hvor man nu vil have Udløbet fra Fjorden til Havet, saa kommer man atter ind i et nyt Forsøg, og det bliver ikke billigere. Hvis man vil have Udløbet fra Fjorden til Havet et andet Sted, vil det blive lige saa nødvendigt at befæste dette Udløb, som det er nødvendigt at befæste det ved Hvide Sande. Jeg forstaa derfor ikke, hvorfor man ikke vil være med til at følge de sagkyndige, som sad i den sidste Kommission, og vedtage det her fremsatte Lovforslag. Det er min Overbevisning, at det i Virkeligheden baade er det bedste og det billigste.

Eduard Larsen: Jeg vil først til den ærede Ordfører for Regeringspartiet (P. Th. Nielsen) sige, at det forekommer mig, at mit Foredrag i sin Helhed ingenlunde var gaadefuldt; hvad jeg vilde slaa fast, laa ret klart for. Det forekommer mig, at der er to Muligheder med Hensyn til denne Sag; den ene er, at man foretager Gennemskæringen ud for den aabne Fjord, og den anden, at man foretager den der, hvor der ligger Land bagved, der kan beskytte den. Det, jeg vilde slaa fast, og som jeg mener, at de katastrofiske Forhold i Fjor have vist os Nødvendigheden af, er det ganske simple, at det for Fremtiden ikke lader sig gøre at holde en Gennemskæring aaben ud for den aabne Fjord. I Spørgsmaalet om, hvor Gennemskæringen saa skal være, vil jeg — som er kommen ny ind i Sagen, og som ikke er paavirket aandeligt paa den Vis, som det ærede Medlem fra Skern (Ovesen) med en meget parlamentarisk Tankegang forudsatte — ikke tage

Parti, men jeg udtalte netop, at saa kunde man nærmere overveje, hvor Gennemskæringen skulde ligge lige fra det nordligste Punkt — jeg har nævnt det Punkt, der er saa nordligt som overhovedet tænkeligt, nemlig Christian Nielsens Hus, hvor den efter min Mening dog umulig kan ligge — og ned til Nymindegab. Det forekommer mig ikke, at dette rummer nogen som helst Gaade.

Til det ærede Medlem fra Skern (Ovesen) vil jeg kun sige ganske kort, at han gjorde sig sin Opgave, at reducere mig, let. Han havde for det første sin ældre parlamentariske Stilling at holde sig til, og saa havde han det smagfulde Ord „Badegæst“, som han syntes var lige saa godt eller maaske bedre end mange Argumenter. Jeg skal hertil ikke sige andet end, at jeg til Dato har haft den Fornøjelse nogle Gange at mødes med det ærede Medlem fra Skern i et Arbejde, og jeg haaber, han vil erkende, at hvor jeg har mødtes med ham i et Arbejde, har jeg vist, at jeg ikke optraadte som Badegæst i den paagældende Sag, men at jeg har søgt at sætte mig ind i den paagældende Sag. Hvis han nu i denne Sag havde kunnet paavise, at jeg havde haft virkelige saglige Mangler, kunde han have undværet sit smagfulde og smukke Ord, og saa kunde han have naaet mere, jeg tror ogsaa overfor denne Forsamling, end ved at benytte, hvad jeg vil kalde hans gamle parlamentariske Stilling overfor mig paa en Maade, som jeg absolut finder mig berettiget til at afvise.

Til det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) vil jeg gøre nogle ganske faa Bemærkninger. Jeg finder det ganske betegnende for det ærede Medlem fra Ringkøbing, som ogsaa har en meget lang og sikker parlamentarisk Erfaring, at naar han skal slaa ned for at svare mig, saa slaar han selvfølgelig ned paa de Punkter, som han mener, ere de svageste for mig, og udelader de Punkter, der ere stærkest for mig. Jeg har nævnt en Række gaadefulde Punkter, og det ærede Medlem udelod naturligvis en Række af disse Punkter. Han udelod ganske særligt det Punkt, som for mig staaer som overordentlig fremtrædende, nemlig dette, at man pludselig i Aaret 1908 ganske kan tilsidesætte de aldeles utvetydige Udtalelser fra Kommissionen af 1900. Det er en af de Gaader, han udelod. Det ærede Medlem har jo Lov til, om jeg saa maa sige, at behandle mig i denne Sag, som han vil. Men det, det gælder om, er jo, hvilket Indtryk